

SPRAWOZDANIA

Sprawozdanie z pobytu na VI Kongresie Mikologów Europejskich we Francji (Avignon, 19—27 VII. 1974)

Kongres Mikologów Europejskich odbył się w terminie statutowym we Francji, w Avignon; na zaproszenie Francuskiego Towarzystwa Mikologicznego. Głównym organizatorem był dr H. Romagnesi, a na terenie Prowansji — państwo Coulon. W Kongresie uczestniczyło około 180 osób z 20 krajów europejskich i pozaeuropejskich. Polska była reprezentowana przez 5 osób. Na przewodniczącego Kongresu powołano prof. dr A. M. Reijndersa (Holandia), a na viceprzewodniczących — prof. dr M. Mosera (Austria) i prof. dr A. Skiergiełło (Polska).

Kongres we Francji — zgodnie z ustaleniami na V Kongresie (Kopenhaga) — miał charakter roboczy. Zorganizowano szereg wyjazdów terenowych oraz spotkania z miejscowymi fitopatologami, zorganizowano wystawę zgromadzonego materiału grzybowego, a także przygotowano doskonale wielostanowiskowe laboratorium do pracy. Poświęcono również dwa popołudnia na posiedzenia referatowe i dwa wieczory na przegląd przezroczy z grzybami i filmu naukowo-dydaktycznego (Rozwój *Stropharia semiglobata*).

Referaty (w tym trzy polskie) miały różny charakter; dotyczyły taksonomii nie tylko makromycetes, ale również grzybów niedoskonałych, szeroko poruszono zagadnienia ekologii i geografii grzybów, toksykologii, chemizmu grzybów, chorób roślin i zwierząt powodowanych przez grzyby, a także historii mikologii. Teksty mają ukazać się drukiem w 1975 roku w Bull. Soc. Myc. Fr.

Wyjazdy w teren po żywy materiał odbywały się przy pełnym komplecie uczestników i pomimo bardzo niskiej temperatury, a nawet śniegu w górach. Celem wyjazdów były położone na wschód od Avignonu masywy górskie Ventoux,

Vaucluse, Luberon i Sainte-Baume, a w nich rezerwaty oraz lasy chronione leżące na wysokości 400—1000 m n.p.m. i narażone na działanie mistrała (suchego i zimnego wiatru). Uczestnicy mieli więc przegląd pięter roślinności o charakterze śródziemnomorskim.

Głównym celem wyjazdów były obszary leśne zniszczone na początku XIX w. przez intensywną eksploatację, wypas i liczne pożary. Początkowo zostały one zalesione dębami (*Quercus pubescens*, *Q. ilex*, *Q. coccifera*, a także sosnami, *Pinus nigra* i *P. maritima*). Dęby zasadzono głównie dla założenia naturalnej hodowli trufli, które zaczęły owocować dopiero po 15 latach, dając zresztą dobre dochody. *Quercus coccifera* natomiast potrzebny był wówczas do hodowli czercwów.

Znacznie później, ale przeszło 100 lat temu, leśnicy wprowadzili na te tereny cedr libański, *Cedrus atlantica*. Drzewo znalazło tam doskonałe warunki rozwoju dostarczając gospodarce kraju coraz więcej cenionego drewna.

Właśnie te typy lasów, zarośla typu garigue oraz lasy cisowo-bukowe były przedmiotem badań uczestników Kongresu. Zbiory — z powodu przedwczesnych chłódów — były mniej obfite niż spodziewano się. Znalezione jednak szereg gatunków południowo-europejskich, jak *Amanita ovalis* czy *Sullus Bellini*, oraz cały szereg innych, którymi zebrani wzajemnie dzielili się i prezentowali na wystawie. Dyskusje przy świeżym materiale pozwoliły w wielu wypadkach na ustalenie jednolitych poglądów na zagadnienia związane z taksonomią grzybów wyższych.

Uczestnicy Kongresu zwiedzili ponadto muzeum i wystawę akwael mikologicznych sławnego przyrodnika francuskiego, J. H. Fabre'a

lub odwiedzili Stację Patologii Roślin (Centre de Recherches — INRA) w Avignone oraz Laboratorium Patologii Roślin w Wyższej Szkole Rolniczej w Montpellier.

Uchwalono odbyć następny Kongres w 1978 roku (gdyż w 1977 zapowiedziany został II Kongres Mikologiczny w Stanach Zjednoczonych Am. Półn.). Statutowo winien on odbyć się w jednym z krajów Europy Wschodniej. Komitet Międzykongresowy, którego stałym sekreta-

rzem jest prof. dr M. Moser (Austria), ma podjąć odpowiednią decyzję po otrzymaniu zaproszeń z krajów, które mogłyby podjąć się organizacji.

Organizacja Kongresu była znakomita, atmosfera ogólna bardzo miła, a stosunek gospodarzy do całej grupy polskiej nadzwyczaj ciepły i serdeczny.

Alina Skirgiełło

